voet dik, òf. . . ." en Jeroen maakte een veelbeteekenend gebaar rond zijn hals. „Ze kan kiezen," zei hij. „Wil ze hèm dan heeft ze mèt haar uitverkorene een schoone kans op het schavot. Oh! ik weet dat onze man zich in den omtrek ophoudt. Den soldaten heeft hij tot nog toe een rad voor de oogen weten te draaien, die kennen hem niet. En alsof er geen kou aan de lucht was gaat meneer in en uit, zonder dat ze er iets van merken. Maar ik heb het spelletje doorzien. En van vandaag af ben ik op mijn post." „Jij," riep De Torser uit. „Wacht schurk . . . ." „Terug," zei Jeroen, „terug, of ik schiet." De smokkelaar liet noodgedwongen zijn opgeheven arm weer zakken, en keek den ander vergramd aan. Er werd niet meer tusschen de beiden gesproken. Jeroen triomfeerde en een grijnslach speelde hem om de lippen. Maar hij liep voorzichtigheidshalve een paar meter van zijn vertoornden metgezel af, en overdacht bij zich zelf of hij er wel verstandig aan gedaan had, zich zoo ver bloot te geven . . . . In den laten namiddag kwam het tweetal bij het huis van De Torser aan; Grile zag haar vader in de verte naderen, snelde hem tegemoet en omhelsde hem. Jeroen bedierf echter al spoedig de vreugde van het wederzien, door zich tot het meisje te richten met de woorden: „Ik ben door de autoriteiten belast lieve juffrouw met 't opsporen van den beruchten Rob de Sluiker. Een gevaarlijk individu, juffrouw Grile! H'm, — ik zal in Uw vaders huis mijn intrek nemen, ... hier zijn m'n papieren." Grile was bleek geworden, terwijl haar vader den mageren, grijnzenden kruidenier scherp aankeek. „Ah zoo," zei hij, „zit de zaak zoo in elkaar. Wel, — meneer Jeroen is welkom." En toen het meisje een beweging van protest maakte, herhaalde hij met nadruk: „Meneer Jeroen is welkom!" Deze gastvrijheid deed Jeroen zich nog minder op zijn gemak gevoelen dan de openlijke afkeer dien De Torser eerst had laten blijken. Maar hij liet van zijn onrust niets merken en stapte achter vader en dochter het huis in. De Torser intusschen had de doodelijke ontsteltenis in de oogen van zijn dochter gelezen, en 't speet hem half en half, dat hij, zoolang hij met Jeroen alleen was, zijn kans niet gewaagd had, pistool of geen pistool. Hij overwoog welke kansen hij had tegen den man, maar hij moest zich zelf bekennen dat hij, zooals de zaken nu stonden, 't beste deed passief te blijven. Jeroen had drie soldaten tot zijn onmiddellijke beschikking, en 't feit alleen dat hij vrij duidelijk had laten blijken dat hij, en niemand anders, de man was die Rob de Sluiker, had willen overleveren door verraad, bewees al dat Jeroen zich sterk voelde.

De Torser besloot den loop der dingen af te wachten en te handelen naar de omstandigheden. Toen Grile mededeelde dat de maaltijd gereed was, zette het drietal zich zwijgend aan tafel, ieder in zijn eigen gedachten verdiept en zich afvragend tot welk resultaat dit onverkwikkelijk samenzijn zou leiden. Plotseling, en op een wijze die De Torser deed ontstellen, verbrak Grile het zwijgen. „Meneer Jeroen," barstte ze los, „U denkt Rob in dit huis te vinden en Uwe bedoelingen zijn laag en verachtelijk. Maak aan dit alles een einde en laat het huis doorzoeken. Ik vraag U er om." „Stil kind, stil," vermaande haar vader, maar het meisje liet zich niet kalmeeren. „Hij denkt hem hier te vinden en hij zal zoeken, hij zal zoeken . . . ." riep ze in opwinding uit. „Kom meneer Jeroen, doe je werk!" „Ik heb geen oogenblik verondersteld dat onze man zich hier bevindt," zei Jeroen, een weinig uit 't veld geslagen. „En waarom zou ik laten zoeken naar iets dat toch niet gevonden zou worden?" Grile haalde de schouders op en deed er het zwijgen toe. Er werd niet meer gesproken; alle drie gevoelden het scheeve van hun positie tegenover elkaar. In de kamer was 't stil, een klok tikte in afgemeten rhythme, en door de open ramen stroomde het laatste zonnelicht naar binnen en vergulde de vrij schamele meubelen. Alles ademde vrede, maar het hart van het meisje klopte onstuimig en van de zwoele schoonheid van den Julidag kon ze niet genieten. Haar vader wist niet goed waar hij aan toe was en bleef in zich zelf gekeerd; Jeroen keek, met een zelfbewusten trek om de lippen, vader en dochter beurtelings aan. Nadat de maaltijd afgeloopen was, zei het meisje den mannen kortaf goeden avond en klom de trappen op naar haar kamertje. De Torser stopte een pijp en bleef zitten rooken, en Jeroen ging een praatje maken met de soldaten voor het huis. De schaduwen werden langer, de zon zonk vuurrood in 't Westen en het duister omringde weldra het huis. De Torser was met zijn pijp in den mond ingesluimerd, maar eensklaps klonk een kreet die hem haastig deed opspringen. Op 't zelfde oogenblik trad Jeroen de kamer binnen, een pistool in de hand, zijn fret-achtig gezicht rood van opwinding. „Wat beteekent dat?" vroeg De Torser ontsteld. „Het beteekent," zei Jeroen met een grijns, „dat we den man, die zoo graag je schoonzoon had willen zijn, te pakken hebben. Neen, — blijf op een afstand vriend. Ik weet wat voor streken je erop nahoudt en als je één stap nadert, jaag ik je een kogel door je lichaam."

T. E. VAN PUTTEN,
de nieuwe directeur der Gemeentetram te Amsterdam.

„Hij . . . . hij is . . . . gearresteerd?" bracht De Torser met moeite uit. „Hoe . . . . wáár is hij?" „Ze zullen hem direct binnen brengen vriend," antwoordde Jeroen, en zich wendend tot een der soldaten, die in de deuropening verscheen, vroeg hij: „Zijn Dubois en Cantrel wel voldoende om onzen man te bewaken?" „Oh zeker," antwoordde de soldaat, „hij gaf zich gewillig genoeg over, en hij houdt zich rustig." „Breng hem hier," zei Jeroen. Weldra verschenen de soldaten, met tusschen hen in een lange, magere vrouw. „Ziedaar onze vriend," zei Jeroen. „Juffrouw Van Waarden, alias Rob de Sluiker, vriendin en verloofde van je dochter tegelijk, hà, hà, hà! slim genoeg om de soldaten door zijn vermomming te misleiden, maar niet slim genoeg voor Jeroen . . . ." Nog iemand had zich inmiddels bij 't gezelschap gevoegd; het was Grile, die op het lawaai naar beneden was gekomen. Maar tot zijn verbazing zag De Torser geen zweem van ongerustheid op het gelaat van zijn dochter. „Rob," zei hij, „we zijn ongewapend en twee tegen vier! Maar als je de kans wilt wagen . . . ." En hij deed een stap achteruit, als wilde hij zich gereed maken tot een sprong naar den verrader en zijn helpers. „Neen, neen, we behoeven ons niet zoo te vermoeien," antwoordde de Sluiker bedaard. „Kijk eens hier, meneer Jeroen, we behooren tegenwoordig tot verschillende kampen hè, — en we zullen beiden ons best doen de overhand te behouden. Op 't oogenblik ben ik in de minderheid. Maar dat kan verkeeren." En plotseling zijn stem uitzettend schreeuwde hij: „Vleermuis!" Een breedgeschouderd man, kort, maar zwaar gebouwd, stapte op dezen roep onverwachts de deur in, een pistool in de hand. Jeroen begon te begrijpen . . . . „Kijk eens aan," zei hij, „misschien . . . . misschien bedoel ik 't nog zoo kwaad niet, wanneer je . . . ." „Zwijg," commandeerde de Sluiker, die nog altijd door de beide soldaten aan de armen vastgehouden werd. „Dodaan!" Een baardig man, in de blauwe visscherstrui gekleed, kwam naar binnen. „Weber!" Een derde man, evenals de beide vorige, gewapend, stapte door de deuropening. „Paak . . . .!, pas op meneer Jeroen, geen kunsten met dat pistool, want als het afgaat, scheuren deze brave knapen je van elkaar, zoo waar ik Robert heet! Steven! Jen de Klok! . . . ." Eén voor één kwamen de smokkelaars binnen, en Jeroen voelde dat hij een verloren man was. Zijn pistool liet hij vallen en met verglaasde oogen staarde hij beurtelings naar Rob de Sluiker en naar de drie soldaten die hem tot bewakers dienden, maar als zoodanig een vreemd figuur begonnen te slaan. „Welnu, mijn brave Jeroen," zei de smokkelaar, — „de rollen zijn omgekeerd! Niet ik zal jou volgen, maar jij zult mij vergezellen, hoe weinig naar je zin dit ook zijn zal. Een sloep ligt klaar, mijn waarde vriend, en zoo zeker als de zon morgen aan den hemel zal staan, zoo zeker zul je je dan op weg bevinden naar een veilig plekje in een Engelsche gevangenis, waar je na kunt denken over je verraderlijke streken. Aan het werk, mannen. En jij Grile, pak met je vader je geld en wat je mee kunt nemen bij elkaar en haast je!" Het meisje deed als haar gezegd werd, haar zwijgzame vader stopte kalm een nieuwe pijp en was zijn verbazing over het gebeurde al weer lang te boven. De smokkelaars ontwapenden de drie soldaten en bonden ze zoo stevig vast tot ze stijf waren als mummies. Daarna werden ze een paar honderd meter van het huis weggesleept en in de struiken neergelegd. Vervolgens stapelden de mannen brandbare stoffen op, begoten het houtwerk van het huis met petroleum en wachtten het sein van hun aanvoerder af. „Snel jongens," zei de Sluiker, „we hebben weinig tijd te verliezen en moeten ons haasten. De vlam er in." Aan dit bevel werd onmiddellijk gevolg gegeven, en toen Rob met zijn makkers, De Torser, Grile en de terneergeslagen Jeroen zich langs het duinpad naar de kust begaven, kringelden grijze rookwolken weldra achter hen op. Het huis had zijn dienst gedaan . . . . De maan stond helder aan den zomerhemel, 't geen den smokkelaars nu niet zoo zeer te pas kwam, maar zonder wederwaardigheden bereikte het troepje de kust, waar de zee haar schuimende golven over het zand deed vloeien. In de branding lag een groote sloep, een groen lichtje aan boord duidde haar ligplaats aan. Tot over de knieën waadden de mannen door het water, Rob met Grile als een dierbare last in de armen. Weldra zaten allen in de boot; bliksemsnel sloegen de matrozen van de sloep de riemen in het water en de boot verwijderde zich van de kust. Een scherpgebouwde schoener, „The Fowler", lag op de sloep te wachten en nam allen aan boord, en toen het licht werd in het Oosten en de zon opkwam, was de kust van Holland nog slechts in een wazig verschiet te zien. De „Fowler" kliefde de baren en zette koers naar Engeland, waar Rob en Grile zich na korten tijd in den echt verbonden. En Jeroen ontkwam niet aan de hem toegezegde cel, waar hij na kon denken over zijn slinksche poging de hand van de mooie Grile te verwerven en 't op te nemen tegen Rob de Sluiker.

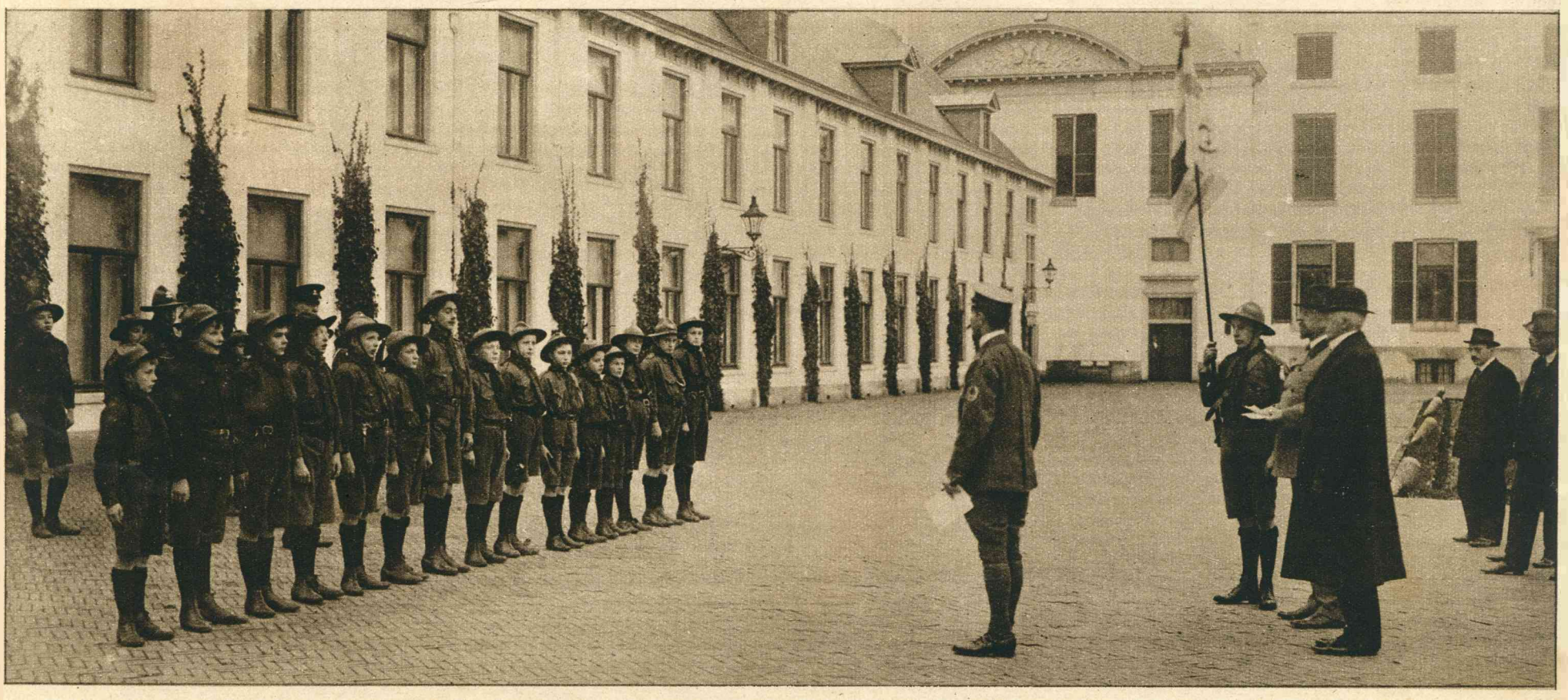

Het installeeren van nieuwe padvinders der afdeeling Apeldoorn, dat in tegenwoordigheid van Z.K.H. den Prins op het Loo plaats had.